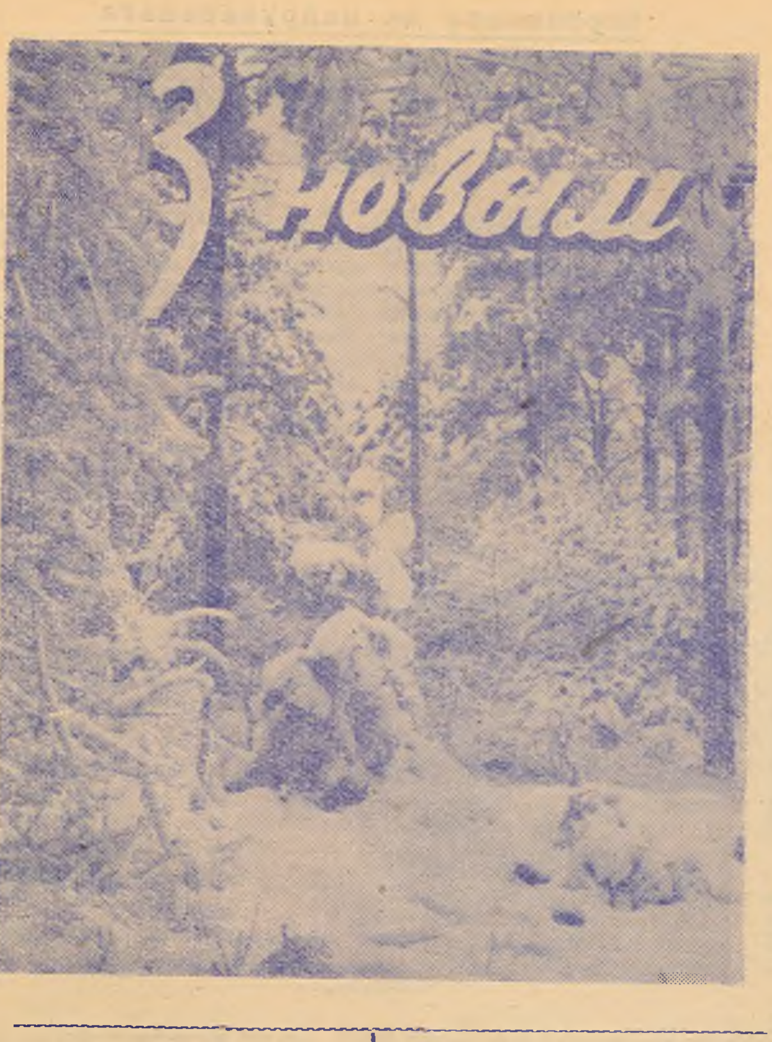

годам, таварышы!

Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА

№ 40 (588) Серада, 30 снежня 1964 г. Год выдання XVIII-ы Цана 1 кап.

Інтэрв'ю пад Новы год

Напярэдадні Новага года наш грамадскі карэспандэнт Анатоль Ярохін звярнуўся да некалькіх членаў універсітэцкага калектыву з традыцыйным запытаннем: «Што асабліва знамянальнае адбылося ў Вашым жыцці ў 1964 годзе?». Адказы атрыманы, зразумела, зусім розныя, але заўважце выдатную асаблівасць кожнага з іх: ніхто з даўшых інтэрв'ю не уяўляе ні асабістага шчасця, ні поспеху асобна ад поспехаў і шчасця ўсяго калектыву.

Галіна Паўлаўна БАШЫНСКАЯ (тэхнічная работніца): Гэты год, як і папярэднія, дарагі для мяне тым, што ён быў для нашага народа годам мірнай стваральнай працы. Мне, былому вязню фашысцкага канцлагера, вядомы жахі вайны. Таму мне хочацца, каб кожны год нашага жыцця быў мірным і шчаслівым. Як і ўсе мае таварышы па рабоце, задаволена, што і наша праца з'яўляецца пасільным укладам у будаўніцтва новага жыцця.

Васіль ЛІТВІНКА (камсорг I курса аддз. рускай мовы і літаратуры): Споўнілася мая даўняя мара. Пасля дэмабілізацыі з флоту паступіў ва універсітэт. Вельмі рад, што таварышы па курсу аказалі мне вялікае давер'е, выбраўшы камсоргам. У сваёй вучобе і грамадскай рабоце знаходжу вялікае задавальненне.

Нгуен Куанг МІНЬ (кіраўнік зямляцтва в'етнамскіх студэнтаў, студэнт 3 курса фізфака): 1964 г. для майго народа і для мяне асабіста азнаменаваўся тым, што ў сталіцы маёй радзімы адбыўся форум салідарнасці змагароў супраць амерыканскіх імперыялістаў, які выказаўся за падтрымку нашай барацьбы. Ад імя в'етнамскіх студэнтаў дзякую беларускім сябрам за дапамогу ў вучобе, у жыцці, у барацьбе.

Святлана ПАЗДНЯКОВА (аспірантка кафедры гісторыі філасофіі і логікі): Для мяне асабіста, як і для ўсіх аспірантаў універсітэта, знамянальнай падзеяй у 1964 годзе была канферэнцыя маладых вучоных у Акадэміі навук БССР. Гэты год для нас, аспірантаў, з'явіўся годам плённай творчай працы. 25 абароненых дысертацый гавораць самі за сябе. Прыемнай падзеяй у жыцці нашага пакою было тое, што дысертацыя нашай сяброўкі Тамары Багданавай, аспіранткі кафедры дыялектычнага і гістарычнага матэрыялізму, была рэкамендавана да абароны.

Антон Нікіфаравіч СЕЎЧАНКА (акадэмік, рэктар БДУ імя У. І. Леніна): 1964 год для нашага універсітэта, як і для ўсіх вышэйшых навучальных устаноў, азнаменаваўся перш за ўсё тым, што партыя і ўрад прынялі рашэнне аб далейшым развіцці навукова-даследчай работы ў вышэйшых навучальных установах, што выклікала прыкметнае ажыўленне навуковай думкі ва універсітэце. Толькі за гэты год было абаронена 6 доктарскіх і 25 кандыдацкіх дысертацый. Вельмі прыемна, што сярод маладых вучоных ёсць і мае паслядоўнікі, якія паспяхова вядуць навуковую і даследчую работу ў галіне малекулярнай спектраскапіі.

Апошнія навіны 1964 года

Прэзідыум Вярхоўнага Савета БССР узнагародзіў Ганаровай Граматай і Граматай Вярхоўнага Савета Беларускай ССР супрацоўнікаў рэдакцыі часопіса «Бярозка», работнікаў сувязі і друкарні выдавецтва «Звязда» у сувязі з 40-годдзем часопіса «Бярозка» і за актыўны ўдзел у рабоце органаў друку рэспублікі. Сярод узнагароджаных—аспірант БДУ імя У. І. Леніна, няштатны супрацоўнік рэдакцыі «Бярозкі» Павел Іванавіч Ткачоў.

* * *

Той, хто прысутнічаў на двух снежаньскіх пасяджэннях студэнцкага навуковага таварыства аддзялення журналістыкі, не пашкадаваў. Там ішла цікавая размова пра журналісцкае майстэрства. У першы раз члены гуртка абмеркавалі даклад студэнта 2-га курса А. Градзюшкі «Фотарэпартаж у маладзёжнай газеце». Тэма другога даклада, які зрабіла чацвёртакурсніца І. Гурыновіч, — «Майстэрства журналіста» (па кнізе В. Пяскова «Крокі па расе»).

* * *

Кафедра палітычнай эканоміі ўжо некалькі гадоў у планавым парадку праводзіць вечары пытанняў і адказаў на эканамічныя тэмы ў студэнцкіх інтэрнатах. Чарговы такі вечар адбыўся ў інтэрнаце па Паркавай магістралі. Ен выклікаў вялікую цікавасць у студэнтаў і сабраў шырокую аўдыторыю.

На пытанні студэнтаў адказалі выкладчыкі кафедры В. А. Тамашэвіч, Л. А. Дзяжураў, Г. Г. Арцямкоў. Яны расказалі аб асноўных кірунках і тэмпах развіцця прамысловасці і сельскай гаспадаркі, якія абмяркоўваліся на апошняй сесіі Вярхоўнага Савета СССР, аб ролі калгаснай уласнасці ў перыяд будаўніцтва камунізма, ходзе мірнага эканамічнага спаборніцтва паміж сацыялізмам і капіталізмам, культурным абмене паміж СССР і краінамі капіталізму, аб міжнародным становішчы і г. д.

Вечар ператварыўся ў шчырую сяброўскую гутарку выкладчыкаў і студэнтаў.

* * *

Сёлета ва універсітэце падрыхтавана сем майстроў спорту. Вось іх імёны: Мікалай Пятровіч (4 курс фізфака) — веласіпедны спорт, Раіса Чэхава (2 курс фізфака) — спартыўная гімнастыка, Марыта Валахановіч (3 курс матфака) — мастацкая гімнастыка, Генадзь Драбушэвіч (інжынер вылічальнага цэнтра) і Якаў Кухарчук (4 курс матфака) — шашкі. Георгій Шынкевіч (2 курс веч. аддз. фізфака) — класічная барацьба. Іван Сарагавец (2 курс матфака) — вольная барацьба.

Я ПІШУ НАРЫС

— Аб чым задумаўся? — запыталіся ў мяне аднакурснікі.

— Нарыс трэба пісаць. Пра сучасніка, камсамольца. І каб з першага погляду было відаць, што гэта сапраўдны студэнт. Дзе знайсці героя?

— Дык чаго ж ты ляжыш? Шукай героя свайго!

— Э, я мару сустрэць такога героя!.. Ведаеце, ёсць людзі, пагаворыш з ім — адчуваеш адразу, што сам зрабіўся лепшым, прыгажэйшым.

І я расказаў пра першую сустрэчу з географамі чацвёртага курса. Знаёмства адбылося ў час летніх канікулаў. Студэнты паехалі хто куды. Толькі я ды яшчэ двое засталіся ў інтэрнаце на вуліцы Свярдлова. Пражылі тыдзень спакойна. А потым прыйшла да нас Улляна Іванаўна, наш камендант:

— Трэба вам, хлопцы, перасяліцца ў другі пакой. Тут будзе рамонт.

— А ці нельга гэтага Рамонта пасяліць у другі пакой? — пажартавалі мы.

— Яму падабаецца гэты. Тут і падлога пашкрабана, і сцены пабітыя. Ен любіць такія пакоі... Да вечара перасяліцеся.

Увечары мы справілі наваселле, а раніцай зноў да нас завітала Улляна Іванаўна:

— Трэба яшчэ раз перасяліцца.

Павохкалі мы спачатку, а потым рашылі, што няма зла без дабра: будзе яшчэ наваселле... Кожны дзень праследаваў нас усемагутны Рамонт. Нібы дэман, насіўся ён з пакою ў пакой. Мы проста не паспявалі спраўляць наваселлі...

Абрыдла мне ўсё гэта. Хутка ўжо верасень надыйдзе. Змучаны наваселлямі, як я з'яўлюся на заняткі?..

Тады і адбылася мая сустрэча з географамі, пра якую я часта ўспамінаю. Не было б яе, я, пэўна, па-сапраўднаму і не адпачыў бы ў тое лета. На вуліцы я ўбачыў групу дзяўчат, апранутых па-турысцку. Смех і вясёлыя жарты напоўнілі вуліцу. «Студэнткі», — падумаў я. Так. Я не памыліўся. Дзяўчаты накіраваліся да нашага інтэрната. Я адчуваў, што з імі мне не будзе сумна. Але як падыйсці? Пакуль я так разважаў, яны самі падыйшлі да мяне.

— Дзе знайсці каменданта? — запыталася самая бойкая і вясёлая. Я ўжо ведаў імя дзяўчыны: Алай звалі яе сяброўкі.

— Каменданта сёння няма. А што вы хочаце?

— Пераначаваць трэба. У нашым інтэрнаце па Паркавай пасялілі завочнікаў. А мы толькі што з практыкі. Няма дзе прыпыніцца.

— Заходзьце да нас. Тут цяпер поўная дэмакратыя. Любы пакой займайце. Праўда, ложкаў няма.

— Мы намалюем ложкі, — засмяялася Ала. — Вось тут, ля вакна, мой ложак будзе. Каб ніхто не таптаўся.

Хутка мы знайшлі некалькі матрацаў. Дзяўчаты паслалі іх на намаляваныя ложкі і былі так задаволены, нібы апынуліся ў палацы. Пачалі расказваць пра сваю практыку на Нарачы, у Лагойску, у Жодзіна.

Спачатку я выказваў спачуванне:

— Калі ж вы адпачнеце? Хутка скончыцца лета, а вы толькі з практыкі.

— О, ты нават не ўяўляеш, як яна цікава прайшла!— запярэчыла Ала. — Расказаць пра гэта проста немагчыма.

— Як немагчыма? Пра ўсё можна расказаць, — здзівіўся я.

— Не, не пра ўсё.

У вачах Алы ўспыхнулі іскаркі незвычайнай радасці.

— Зараз ты зразумееш нас. Мы песняй раскажам пра нашы пачуцці.

Ала заспявала сваю любімую песню, песню геолагаў. Змоўклі жарты і смех. Дзявочыя галасы уключыліся ў песню. Слухаў я і бачыў смелых дзяўчат, што парадніліся з сонцам і ветрам. Адна песня змянялася другой, і чулася мне гамонка срабрыстых хваляў з пясчаным берагам, і шум сасновага бору, і стук колаў, што вязуць непаседлівых у далёкі, нязведаны край...

Я ўсё больш і больш пачынаў зайздросціць дзяўчатам. Успомніліся словы майго сябра Мішкі: «Прыязджай на канікулы да мяне. Качак у нас ведаеш колькі! Бяры доўгі шост і збівай!». Толькі я ніяк не мог сабрацца ў дарогу. Ці варта было ехаць так далёка — у Варонежскую вобласць? А песні дзяўчат-географаў усё мацней клікалі ў далёкую дарогу, расказвалі, колькі цікавага ёсць навакол...

На другі дзень дзяўчаты пакінулі інтэрнат. Весь так на некалькі хвілін выглядае сонца ў пахмурны дзень. Яркім святлом залле яно зямлю і схаваецца за шэрымі хмарамі. У інтэрнаце стала ціха і сумна. Пасля сустрэчы з географамі я не мог заставацца тут. Варонежская вобласць не здавалася больш такой далёкай. Там, сярод данскіх стэпаў, я і правёў апошнія дні лета...

Цяпер я ведаў, дзе мне шукаць героя для нарыса. Я быў упэўнены, што географы і на гэты раз дапамогуць мне. Трэба толькі схадзіць у 114 пакой.

Дзяўчаты рыхтаваліся да сесіі. Сярод кніг, што ляжалі на стале, я заўважыў «Крокі па расе» В. Пяскова і падручнік па стэнаграфіі.

— Напэўна, у вашым пакоі жыве з аддзялення журналістыкі хто-небудзь?

— Не, мы ўсе географы, — гаворыць Ала. — Кніга мая. Географу нельга не чытаць яе.

Падручнік па стэнаграфіі таксама належаў Але. Вырашыла дзяўчына авалодаць цікавым і хуткім пісьмом.

— На жаль, сесія пачынаецца. Прыйдзецца пасля экзаменаў заняцца. Эх, каб раней здагадалася! Колькі б часу зберагла!

Апошнія словы Алы напомнілі мне, што прыйшоў я сюды з канкрэтнай мэтай. На маю просьбу Ала адказала:

— Проста не ведаю, каго назваць. Многа ў нас актыўных камсамольцаў. Усе любяць сваю прафесію. Была ў нас экскурсія на Каўказ. Запісалася ўся група. Ніхто не пажадаў ехаць дадому. Мы многа хадзілі па гарах, наведвалі музеі...

Знайсці героя для нарыса я так і не змог. Ала параіла мне звярнуцца да камсорга Колі Міхеда... Мікалай не доўга раздумваў.

— Раскажу я табе пра старасту нашага гуртка эканамічнай геаграфіі. Русак — яе прозвішча. Яна ў нас і член прафбюро факультэта, і адказная за мастацкую самадзейнасць. Звычайна студэнты-старшакурснікі адыходзяць ад грамадскай работы, спасылаюцца на занятасць. А яна з першага і да чацвёртага курса ўдзельнічае ў мастацкай самадзейнасці. Знаходзіць час і ў лектарскай групе займацца, і выступаць за зборную валейбольную каманду факультэта.

— Дзе ўбачыць яе?

— Пойдзем са мной.

Мікалай павёў мяне... у 114-ы пакой. І пазнаёміў... з Алай. Убачыўшы маё здзіўленне, камсорг прамовіў:

— Гэта і ёсць Русак, Ала Русак, герой для твайго нарыса... Ала, чаго ж ты разгубілася?.. Першы раз бачу цябе такой...

Уладзіслаў ГЕРАСІМАЎ.

Кніжная выстаўка

«Падарожжы, прыгоды, фантастыка» — так называецца новая кніжная выстаўка, наладжаная ў чытальнай зале трэцяга паверху бібліятэкай нашага універсітэта.

В. НАЛІМАЎ.

Кіраўнікі матфака даюць адказ

30 чэрвеня ў «Беларускім універсітэце» апублікаваны артыкулы «Падрыхтоўка кадраў па завочнай сістэме — важная дзяржаўная справа» і «Арыфметыка страт», дзе, у прыватнасці, крытыкаваўся матэматычны факультэт за слабую работу на завочным аддзяленні. Артыкулы абмяркоўваліся на пасяджэннях кафедраў у пачатку навучальнага года і на адкрытым партсходзе факультэта 24 лістапада.

На пасяджэннях кафедраў прыняты рашэнні аб своечасовым прадстаўленні тэматыкі курсавых і кантрольных работ і якасным рэцэнзаванні работ. Кафедры і дэканат прымаюць меры да ліквідацыі цякучасці кадраў, што працуюць на завочным аддзяленні.

У пастанове, прынятай партсходам, гаворыцца аб неабходнасці наведання лекцый і практычных заняткаў, якія праводзяцца на завочным аддзяленні, аб своечасовым зацвярджэнні працоўных планаў на перыяд зімовай сесіі, аб абмеркаванні на кафедрах пытання аб падрыхтоўцы да сесіі, аб неабходнасці напісання падручнікаў і дапаможнікаў для студэнтаў-завочнікаў.

Дэканат і партыйная арганізацыя матфака лічуць неабходным адзначыць, што цякучасць кадраў на завочным факультэце была выклікана тым, што кантынгент студэнтаў у апошнія гады значна вырас, а штат выкладчыкаў засгаецца ранейшым. У сувязі з гэтым у пачатку навучальнага года выкладчыкам, што вядуць работу на завочным аддзяленні, даручалася работа на дзённым аддзяленні (каб не зрываўся вучэбны працэс), а ў снежні да работы з завочнікамі прыцягваліся выпускнікі факультэта, якія завяршаюць навучанне да канца каляндарнага года.

З мэтаю змяншэння адсеву студэнтаў мэтазгодна было б дазволіць кіраўнікам вышэйшых навучальных устаноў прымаць на першыя курсы некаторую колькасць студэнтаў звыш плана, без выдзялення ўстанове дадатковых штатаў і асігнаванняў. Гэтае пытанне неабходна было б пастаўіць перад вышэй стаячымі органамі.

Дэкан матэматычнага факультэта А. ГУСАК

Сакратар партбюро факультэта А. САМСОНАЎ

Для гераічнага вострава Свабоды святкаванне Новага года супадае са святкаваннем гадавіны рэвалюцыі. Кубінскія студэнты, што навучаюцца ў беларускіх вышэйшых навучальных установах, таксама рыхтуюцца дастойна сустрэць нацыянальнае свята.

Цяпер па розных гарадах падарожнічае самадзейная перасоўная выстаўка, прысвечаная гадавіне кубінскай рэвалюцыі. Гэты здымак зроблен у час работы выстаўкі, арганізаванай кубінскімі студэнтамі, ва універсітэце. У якасці гіда выступае студэнт інстытута народнай гаспадаркі Дзіега Бероа.

Фота В. АДЗІЯНА.

КРОССВОРД

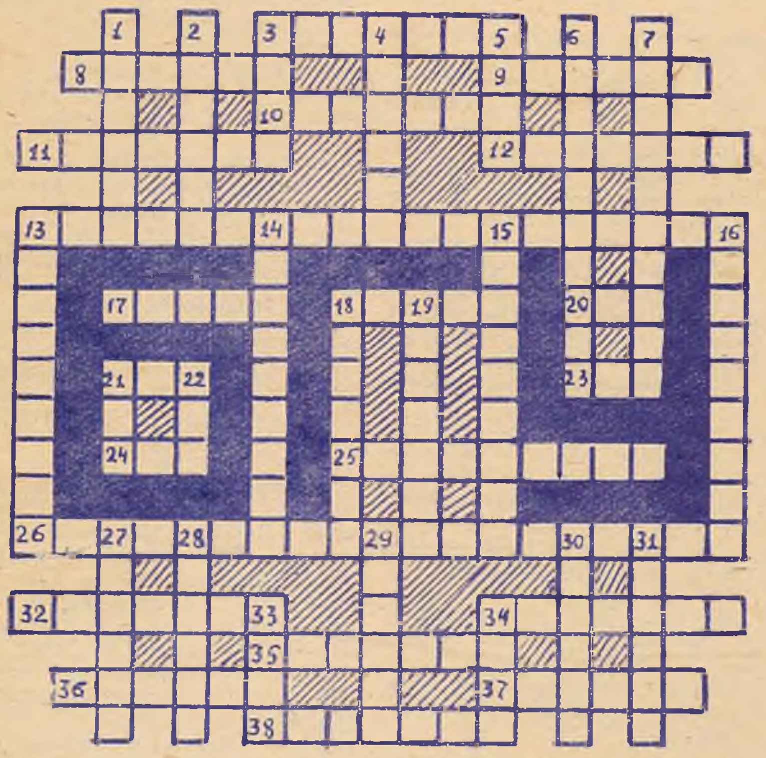

По-горизонтали: 3. Австралийское животное. 8. Прозрачное вещество. 9. Удлинённая форма рельефа. 10. Популяризация. 11. Украшение. 12. Долговой документ. 13. График работы сердца. 17. Шарф. 18. Шкаф. 20. Кристаллическое состояние воды. 21. Злак. 23. Женское имя. 24. Цветок. 25. Электрический прибор. 26. Определение направления на излучатель радиоволн. 32. Южный плод. 34. Озеро в Сев. Америке. 35. Марка автобуса. 36. Угол в небесной механике. 37. Войсковое соединение римлян. 38. Река в Ю. Америке.

По-вертикали: 1. Военный представитель при посольстве. 2. Костяк. 3. Спортивная площадка. 4. Советский гроссмейстер. 5. Змея. 6. Химический процесс. 7. Комическая сценка. 13. Единичный объект, предмет. 14. Контур. 15. Лечащий врач. 16. Море. 18. Стоянка бродячей народности. 19. Литературоведческий термин. 21. Столица европейского государства. 22. Фруктовый напиток. 27. Советский поэт. 28. Неприятное ощущение во рту. 29. Органический реактив. 30. Весёлая толпа, артель. 31. Искусственный сон. 33. Решето. 34. Европейская столица.

Составил **В. ВЕРБИЛО.**

МАЛЕНЬКІЯ ЛЕГЕНДЫ

1. Дзівасіл

Даўнім, але не забытым людзьмі часам, калі спапяляючы сухавей зрываў недацвіўшую маладую квецень, адна непакорная кветка карэннямі сваімі ў родную зямлю ўрастала. У глыбіні зямной яна жывую ваду піла. А ўночы, калі ў цемры, збялтаўшы шляхі, сухавей некуды знікаў, з лісця той кветкі збягалі буйныя расінкі і шчодра паілі прагнае да жыцця маладое разнатраўе. І яно зноў зацвітала. Схіляліся жывыя сухвецці да той непакорнай кветкі. Яе стомленае лісце ўдыхала іх хмельны водар і чароўную сілу. Жывая вада з глыбіняў зямлі роднай вярталася да яе дзіўнай сілай. Здагадлівыя людзі, для якіх уратавана была квецень роднай зямлі, назвалі гэтую кветку дзівасілам.

І цяпер, калі людзі шукаюць дзівасіл, яны ідуць туды, дзе найбольш ярка цвіце маладая квецень. Так і знаходзяць яго. А сам дзівасіл ніколі не ведаў стракатай вопраткі.

2. Усмешка садоўніка

Аднойчы садоўнік сутыкнуўся з непадатлівай дзічкай. Прышчапіў да яе адну пладаносную пупышку — не прынялася. Дзікі сок перасіліў. Прышчапіў другую, трэцюю — яны згінулі пад шурпатай дзікай карою. Нехта даваў ужо садоўніку такую простую параду: «Выкінь, з карэннямі выкінь!»

Прайшло некалькі гадоў. Той самы «нехта», стомлены далёкай дарогай жыцця, спыніўся каля саду. Ён залюбаваўся буйнымі і свежымі, як сама маладосць, яблыкамі, якія крыху сарамліва хаваліся ў лісцях маладой яблыні. «Дай мне адзін, — папрасіў ён у садоўніка. — Гэта ад той?» «Ад той», — адказаў садоўнік. Чалавек беражліва ўзяў яблык, разагнуўся і, нібы не было той стомы, лёгка пакрочыў далей. Ціхутка задрыжэла на яблыні лісце, бліснулі румяныя яблыкі. А можа гэта ўсміхнуўся хітры садоўнік...

3. Канец спрэчкі

У студзёную пару заспрачаліся Мароз з Сіверам, хто з іх больш халодны і суровы. Мароз страляў, каб нагнаць на людзей страху, замуроўваў крыніцы, гладаў, як звер косці, кару садовых дрэў. Сівер папяліў людзям твары, сыпаў калючым холадам у вочы, захлёбваўся смехам на хутарах, выў галодным ваўком. Але самі яны вырашыць сваёй спрэчкі не маглі. Пакуль спрачаліся — вясна прыйшла.

Рыгор ЦЫБУЛЯ.

Навагодні фельетон

15 АПОШНІХ ХВІЛІН

Гадзіннік галоўпошты праспяваў у апошні раз. Без пятнаццаці дванаццаць. «Не спазніўся яшчэ»,—падумаў Дзед Мароз, сыходзячы з тралейбуса, і лёгкім трушком падаўся да параднага хода універсітэта. «Шыбуй са двара!» — прачытаў ён аб'яву. «Шыбуй-то шыбуй, але куды — налева ці направа?». Вока ў Дзеда было спрактыкаванае, і ён тут жа заўважыў пятлістую сцяжыну, што загінала за вугал медінстытута. На абледзянелых сходках ледзь не выцягнуўся. Яшчэ горш яму прыйшлося ў скверы: ніяк не мог адолець шматлікія перашкоды і раз-пораз узбіваўся ў цемры на халодныя муры. Ад сэрца крыху адлягло, калі ўбачыў ганак, на якім гудзеў шматлікі натоўп. Ды торба была тут Дзеду вельмі недарэчы. Хацеў ён таго ці не хацеў, аднак натоўп яго падхапіў, і Дзед пішчом праціснуўся праз адзіную, непамерна вузкую створку дзвярэй. Уздыхнуў.

— Пропуск! — грымнула над вухам, аж прысеў стары.

Для Дзеда гэта было нечакана. Разгубіўся ён, ды выручыў выпадак.

— Што здарылася? — пачуў ён знаёмы голас.

«О, то напэўна тут ўсё па-старому!— убачыўшы яго, падумаў Дзед.—Хоць... пропускі, нешта і новае?..»

Дзед крочыў калідорам, у якім параннейшаму было сапраўды бруднавата. Ён спяшаў павіншаваць з Новым годам і пажадаць добрага здароўя ўсяму універсітэцкаму начальству. Каля ліфта было завозна. Ды Дзеду пашчасціла. У кабіну аднак набралася з паўсотні студэнтаў, і як ні рыпеў матор— ні з месца. Ні з месца не сышоў і ніводзін студэнт. Сэрца Дзеда не вытрымала: не падумайце, што ён страціў прытомнасць. Як чалавек далікатны, ён выйшаў.

— Га-га-га! — загагатала ў ліфце.

Дзед быў рад, што хоць торба пры ім засталася. Убачыўшы густую павуціну на другім ліфце, Дзед пакрочыў да начальства пешкі.

...На шостым паверсе чыталі лекцыі нашы паважаныя вучоныя. Не павіншаваць іх Дзед Мароз проста не мог. На пятым паверсе засопся настолькі, што стаяць на нагах не мог. Ды ў прафесарскай гістфака — ніводнага крэсла. На шчасце, было адно ў кабінеце дэкана, і той гасцінна ўступіў яго Дзеду. Навокал стаялі антычныя фігуры, і тут Дзед зразумеў, што калі яны стаяць, то чаму не могуць пастаяць на перапынку выкладчыкі. Хацеў, праўда, вады напіцца, ды не знайшоў графіна: «А-а-а, статуі ж таксама не п'юць!».

Ачомаўшчыся, Дзед рушыў у калідор. З задавальненнем прачытаў насценгазету гісторыкаў. На чацвёртым паверсе таксама вісела нешта накшталт газеты. «Як гэта фізікі ўмудрыліся выпусціць газету без ніводнай ілюстрацыі?» — развёў ён рукамі.

На трэцім паверсе стэнд агітаваў запісвацца ў турысты. «А чаму б і не?» — падумаў Дзед. Ды раптам адскочыў. Чамусьці турыстаў стэнд называў... ішакамі. А на другім малюнку — дык і сказаць немагчыма: здаравіла-хлапец імкнуўся забіць цвік тым месцам, па якім звычайна гуляе бацькавая папружка, і гэта аб'яўлялася як залік на турыста...

Вялізная лічба «300» спыніла ля наступнай вітрыны. «Гм? Відаць, матэматыкі? Што яны падлічылі? — падумаў стары і стаў чытаць зноску. — Вось лабідуды, дачаўпліся: ці не два нумары выпусцілі за пятнаццаць гадоў, а перамножылі 15 на 20 і налічылі, што ўжо 300 нумароў газеты выпусцілі. Ці, можа, якія новыя метады падлікаў яны адкрылі?»

Па раскладу Дзед убачыў, што лекцыя ў выкладчыка матфака А. Ф. Наумовіча канчаецца праз хвіліну. Увесь перапынак чакаў ён, ды махнуў рукой. На перапынак ні Наумовіч, ні студэнты не выйшлі.

У агульнай канцылярыі Дзед убачыў, як спалі на пісьмах канцылярысты. «Хай паспяць, — пашкадаваў іх Дзед, — можа ў наступным годзе будуць чытаць і даваць адказы на пісьмы ў час».

Заглянуў Дзед у рэдакцыю. Тут кішэла ад аспірантаў, якія насядалі на рэдактара, каб хоць у шматтыражцы апублікавацца. Дзед цікавіўся, ці рэагуе грамадскасць на выступленні газеты.

— Яшчэ як! За тры дні да выхаду нумару, у якім з'явіўся матэрыял «Ці варта параўноўваць інтэрнат з зямлянкай?», у інтэрнаце па вуліцы Свярдлова замянілі ложкі.

— То гэта ўсё-такі лепш, чым кіраўнікі матфака, паўгода маўчалі, пакуль адказалі на чэрвеньскія крытычныя выступленні газеты, — заўважыў стары.

— Гэта лепш зусім не лепш,—сказаў рэдактар. — Замененыя ложкі тры гады іржавелі ў падвале!..

— Я б хацеў, — сказаў Дзед Мароз,— павіншаваць усіх супрацоўнікаў і студэнтаў універсітэта па радыё.

— Дзеду, пачакай годзік, а, можа, болей, пакуль яго адрамантуюць.

І Дзед Мароз папрасіў тады, каб яго прывітанні перадала усім наша шматтыражка, што мы з вялікай ахвотай і робім.

Даніла ШЫЛА

Пятрусь і Карусь

Карусь Пятрусю:
— Да Вас нядобрае ён тоіць...
Шу-шу, шу-шу...
Пятрусь Карусю:
—Акладзік трэба Вам падвоіць.
Заява ёсць? Што ж, падпішу!

Іван РЫБКА.

Рэдактар П. СІЛІВАНЧЫК.

Адрас рэдакцыі:
г. Мінск, Універсітэцкі гарадок,
галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19.

Друкарня Белсаўпрофа.
АТ 02569. Тыр. 2000. Зак. 4650.